

[Finansministeren.]

fra den ene ende af landet til den anden, men det kan være inden for ret korte afstande. Det er der ikke noget at gøre ved, og det ville også være tilfældet, selv om ligningsmyndighederne fastsatte procenten. Jeg erkender, at der er et problem med de nye huse, der er bygget i de sidste år, som ligger på vurderingsniveauet; de får jo en temmelig kraftig nedsættelse, når man sænker procenten fra 3 til 2, og der er en fare for, som også det ærede medlem hr. Niels Westerby var inde på, at disse forhøjelser giver sig det udslag, at det bare bliver sælgerne, som får gevinsten deraf.

Jeg takker for det ærede medlem hr. Axel Sørensens velvilje med hensyn til lønmodtagerfradraget. Her blev der også spurgt, om tidspunktet var rigtigt, der blev peget på skattereformen, og der blev også spurgt om, hvad forhøjelsen koster; det koster ca. 110 mill. kr. at gennemføre den, deraf 90 mill. kr. i det første skatteår. Jeg kan i samme forbindelse nævne, at en forhøjelse af hustrufradraget fra 2.000 til 4.000 kr. koster omkring 125 mill. kr.

Man har fra forskellig side stillet det spørgsmål, hvordan de penge så skal skaffes. Dertil vil jeg sige, at efter min opfattelse skal man ikke ved de enkelte lovforslags fremsættelse nærmere angive, hvorledes pengene skal skaffes. Det ville være en besynderlig fremgangsmåde, man efterhånden kom ind på, hvis vi, hver gang der kom et forslag her på bordet, samtidig skulle have en skattedebat ikke alene om beløbets størrelse, men også om, hvordan pengene skulle skaffes rent konkret. Det kan ikke være rimeligt. Det, der er rimeligt, er, at man ved et lovforslags behandling er klar over, hvad det vil koste, sådan at det kan gå ind i den samlede overvejelse og de forskellige parter — det gør man måske i forvejen, det ved jeg ikke — efterhånden i finansudvalget kan samle det op, så at man har nogenlunde overblik over, hvad det koster, men det må naturligvis indgå i en samlet vurdering. Det, man kan kræve, er kun, at oplysningerne foreligger; det mener jeg er et rimeligt krav, og det er vist også et krav, som for længst er tilgodeset af regeringen. Dette koster altså nogle penge, og hvis man går ind for det, må man naturligvis også til sin tid være med til at skaffe pengene.

Spørgsmålet om de nyetablerede, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen rejste, vil jeg gerne vende tilbage til, eventuelt i udvalget.

Jeg er helt enig med både det ærede medlem hr. Axel Larsen og det ærede medlem hr. Johan Asmussen om, at det burde være skattebilletten ganske uvedkommende, om man bor i et parcelhus, eller om man bor til leje. Det burde det være, men det er ganske vanskeligt at finde ud af, hvordan man skal løse problemet. Det er klart, at jeg har spekuleret en hel del over disse ting, og dem er der jo også spekuleret på længe før min tid af andre og mere kyndige folk, og alene deri at man ikke har fundet løsningen, ligger jo, at det er så uhyre vanskeligt.

Det er vanskeligt bl. a. af den grund, at hvis man vil opretholde det almindelige princip i vor skattelovgivning om ret til at trække renterne fra på selvangivelsen, kan man jo ikke sige til parcelhusejerne: ja men I må ikke gøre det. Hvis man alligevel gør det og siger, at renter skal holdes helt udenfor, så må man også sige det til alle andre, som har renteudgifter, der kunne trækkes fra. Det må være det logisk rigtige, og så havner man jo i virkeligheden i det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Johan Asmussen var inde på, om det er muligt at sondre imellem erhvervmæssig gæld og gæld, der går til privatforbrug, når denne gæld er stiftet i et enfamilieshus eller et tofamilieshus. Det er det spørgsmål, man havner i.

Man har hidtil fra administrationen sagt, at det ikke er muligt at sondre imellem, hvad der er privatgæld, og hvad der er erhvervmæssig gæld. Erhvervmæssig gæld skal man jo have ret til at trække fra, det kan der ikke være nogen som helst tvivl om; man kan ikke forbyde virksomhederne at trække deres gæld fra. Hvordan kan man så rent administrativt sondre her? Jeg har også bemærket, at man i den omtalte artikel i Skattepolitisk Oversigt — det er jo også skattekyndige folk, der står bag den institution, der udgiver det blad — ikke har sluppet tanken om, at det skulle være muligt at sondre mellem erhvervmæssig gæld og privat gæld. Hvis det er muligt at sondre, bør man absolut gøre det, men hidtil har man altså i administrationen ikke ment, at det var muligt.